లాకర్ నెం-112

-తుర్లపాటి రామానుజరావు

ఒక్క మాట

అవును ఒక్కటే మాట!

"ఈ నవలలోని పాత్రలూ, సన్నివేశాలు అన్నీ కల్పితం. సదర్భానుసారంగా ఊళ్ళ పేర్లు లాంటివి కొన్ని తీసుకోవడం జరిగింది తప్ప, ఈ కథ కేవలం నా స్వంత సృష్టి." – ఇది మామూలుగా అందరు రచయితలూ, ముఖ్యంగా డిటెక్టివ్ నవలా రచయితలూ చెప్పేది. ఇది మాత్రమే కాకుండా, నేను ప్రత్యేకంగా "ఒక్క మాటంటూ" చెప్పేది మరొకటుంది.

అసలు ఈ డిటెక్టివ్ నవల ఎలా మొదలు పెట్టానో, బ్యాక్ గ్రౌండ్ వివరించడమే ఈ ఒక్క మాట. మొదట ఈ కథ ఒక మామూలు కథగా పుట్టింది. దీన్ని డిటెక్టివ్ నవలగా రాస్తే ఎలా ఉంటుందని అనుకోకుండా వచ్చిన ఒక ఐడియా ఈ కథ జీవితాన్నే మార్చేసింది. వారసత్వం నా వెన్ను తట్టింది. మా అన్నయ్య నాగేశ్వరరావు, విశ్వభరత్ పేరుతో, 300లు పైగా డిటెక్టివ్ నవలలు రాసిన రచయిత. అతని రచనా సామర్థ్యం అమోఘం. తను రెండు నవలలు ఒకే సారి డిక్టేట్ చేస్తూ రాయించడటం నేను చాలా సార్లు చూశాను. ఆర్థికంగా అతనికి సహాయ పడ్డానే కానీ, అతని రచనల్లో ఏనాడు నేను తలదూర్చలేదు. నా చదువు, ఆ తర్వాత నేనూ, నా బ్యాంకు ఉద్యోగం-అదే నా జీవితం. ఆ తర్వాతెప్పుడో, కొన్ని కథలు, అప్పుడప్పుడూ మాత్రమే రాశాను. కథలు రాయడంలో కూడా, నేనేమీ చెయ్యి తిరిగిన వాణ్ని కాదు. మామూలు కథలు రాయడం వేరూ, డిటెక్టివ్ కథలు రాయడం వేరు. కథ కంటే, డిటెక్టివ్ నవల రాయడం మరింత కష్టమనే నా అభిప్రాయం. ప్రథమ ప్రయత్నం ఒక డిటెక్టివ్ నవల రాయడం కష్టమే అయినా, ఇది మాత్రం నేనెందుకు రాయలేనని ఒక పట్టుదల నా చేత ఈ ప్రయత్నం చేయించింది. నవలలో కొంత ముందు కథ మాత్రమే చదివి, పూర్తిగా రాయమని ప్రోత్సాహించిన మిత్రులు శ్రీ కిరణ్ ప్రభ గారికి నా చేత ఈ నవల రాయించిన క్రెడిట్ దక్కుతుంది.

ఈ నవలలో కొన్ని చోట్ల నాకు సలహాలిచ్చిన నా మిత్రుడు కమలాకర్ తమ్ముడు లాయరు దుర్గాప్రసాదు గారికి, మరొక లాయరు మిత్రుడు మనోహరు బాబు గారికి ప్రత్యేక కృతజ్ఞతలు.

రామానుజ రావు.

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఒక కొడుకున్నాడు. అతను నాన్నగారి దగ్గరే సహాయంగా ఉండేవాడు. కొన్నాళ్ళ క్రితం ఇక్కడ తనకు నచ్చలేదంటూ తమ ఊరు వెళ్ళిపోయాడు".

"ఏ ఊరు మీది?" ప్రశ్నించింది సాహితి.

"కొట్టాయం" మెల్లగా చెప్పింది అభ.

"అతని పేరేంటి? ఈ మధ్య ఎప్పుడన్నా వచ్చాడా?" మళ్ళీ అడిగాడు ప్రసాదు.

"అతని పేరు శంకర పిళ్ళై. నాన్నగారు చనిపోయే ముందు రెండ్రోజుల క్రితం వచ్చి, డబ్బు అడిగాలని వచ్చాడు. ఆయన ఏదో చికాకులో వుండి, కేకలేశారు. వెళ్ళిపోతున్న అతన్ని నేనే వెనక్కి పిలిచి, విషయమేమిటని అడిగాను. తనేదో బిజినెస్ చేద్దామని నాన్నగార్ని సహాయం అడగటానికి వచ్చాడు. అంతక్రితం కూడా ఆయన సహాయం అడిగితే, కాదనకుండా ఇచ్చారు. ఈసారి గట్టిగా మందలించారు. నేనే జాలిపడి, నాదగ్గర ఇరవై వేలు ఉంటే, ఇచ్చి పంపాను. మళ్ళీ రాలేదు. వాళ్ళ ఊళ్ళోనే ఏదో బిజినెస్ చేసుకుంటున్నా డనుకుంటాను."

"అతని ఫోటో ఏదైనా వుందా?" అడిగింది సాహితి అభాను పరీక్షగా చూస్తూ.

అభ తడబడింది."నా దగ్గర ఏమీ లేవండి" చెప్పింది.

"విడిగా అతని ఫోటో ఏది లేదుగానీ, మేమందరం క్రిందటేడు దీపావళి టపాకాయలు కాలుస్తున్నప్పుడు, మా అందరితో దిగిన ఫోటో ఉండాలి" చెప్పాడు విశాల్.

"నాకు అది కావాలి" అడిగింది సాహితి.

"అమ్మా, మా వాడ్ని అనుమానిస్తునట్లున్నారు. వాడు అట్లాంటి వాడు కాదమ్మా. ఏదో కాస్త కోపస్వభావం కలవాడైనా, అయ్యగార్ని చంపేటంత దుర్మార్గుడు కాదమ్మా" కంగారుగా చెప్పింది అభ.

"సరే, చూద్దాం. ఇంకా ఎవరున్నారు?" అభాను పంపేసి అడిగింది సాహితి విశాల్ ను.

"వేలు పిళ్ళై అని నాన్నగారికి అకౌంట్స్ చూస్తాడు. బయటకు వెళ్ళేటప్పుడు సాధారణంగా నాన్నగారు, రాఘవరావు గారు కూడా అతన్ని తీసుకెళ్ళేవారు. నాన్న గారు చనిపోయాక, అతను రాఘవ రావు గారింట్లో ఎక్కువగా ఉంటున్నాడు. అతను కూడా మా అభ వాళ్ళ వూరి వాడే." చెప్పాడు.

"ఈ ఇద్దరిలో డానిష్ భాష ఎవరికి తెలుసు?" సడెన్ గా అడిగింది సాహితి.

"బహుశా ఇద్దరికీ తెలిసి ఉండొచ్చు మేడం. ఎందుకంటే, నాన్నగారు తరచు బిజినెస్ పనిమీద డెన్మార్క్ వెళ్ళేవారు. ఈ ఇద్దరూ ఆయన వెంట వెళ్ళేవారు."

సాహితి తలపంకించింది. ఆమె మరొక మారు ఫోటో విషయం గుర్తు చేసే సరికి, విశాల్ ఇంట్లోకి వెళ్ళి, ఫోటో ఆల్బం తీసుకు వచ్చాడు. ఆల్బం పేజీలు తిరగేసి సాహితి, "ఏది, ఇందులో మీరు చెప్పిన ఆ ఫోటో చూపించండి" అంటూ ఆల్బం విశాల్ చేతికి ఇచ్చింది.

విశాల్ ఆల్బం పేజీలన్నీ తిప్పి చూశాడు. ఫోటో కనబడక పోయేసరికి, ఒక్కో పేజీ నిదానంగా తీసి చూశాడు.

"లేదు, మేడం ఎక్కడో పడిపోయిందనుకుంటాను" చెప్పాడు విశాల్.

"సరే, మేము ఇక వెడతాం" అంటూ లేచింది సాహితి.

"కొంచెం కాఫీ తాగి వెడుదురు గాని, మేడం" అంటూ విజయను కేకేసి కాఫీ తెమ్మని చెప్పాడు.

బయటకు రాగానే కమీషనర్ ఆఫీసుకు ఫోన్ చేసింది సాహితి. .

“అభే ఫోటో దాచేసినట్లుంది, తన కొడుకును పట్టుకుంటామని. ఈ హత్యలు ఆ శంకర పిళ్ళైనే చేసి ఉంటాడు” అన్నాడు ప్రసాదు.

“ముందు రాఘవరావుగారింటికి కూడా వెడదాం. అక్కడ కూడా ఎంక్వయిరీ చేశాక, మనం ఒక నిర్ణయానికి రాగలమేమో చూద్దాం” చెప్పింది సాహితి.

“అది సరే, అంత డబ్బు ఇంట్లో దాచారంటే, అది బ్లాక్ మనీ అయ్యుండాలి. మనం ఈ దొంగతనం కేసు అఫీషియల్ గా రిపోర్టు చెయ్యద్దా?” అడిగాడు ప్రసాదు.

“దానికి తొందరేం లేదు. అది నీ స్టేషన్ పరిధిలోకి రాదు. ముందు హంతకుడిని పట్టుకోవాలి. అతనెవరో పట్టుబడ్డాక అన్నీవిషయాలు అప్పుడు అవే బయటకు వస్తాయి. దొంగతనం గురించి రిపోర్టు వాళ్ళే చేసుకుంటారు” సాహితి చెబుతుండగానే ఆమె సెల్ ఫోను మోగింది.

ఆన్ చేసి,”చెప్పు విశాల్!” అన్నది. విశాల్ చెప్పింది విని, ”థాంక్స్, పర్సనల్ విషయమైనా నాకు ఉపయోగపడే సంగతి చెప్పావు. నా దృష్టి అంతా ముందు హంతకుడిని పట్టుకోవడం మీదే. నువ్వు ఇప్పుడే పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వడం సరైన పద్ధతి. నిజాయితీగా మీకు చెందాల్సిందేదో మీకు అందుతుంది. డబ్బు విషయం తర్వాతైనా బయట పడుతుంది. ముందే రిపోర్టు ఇవ్వడం వల్ల, తర్వాత ఏ ఇబ్బందులు రావు. ఎంక్వయిరీ అఫీషియల్ గా, తొందరగా జరుగుతుంది” చెప్పింది.

రాఘవరావు గారింట్లో విచారణలో వేలు పిళ్ళై, వాళ్ళ ఊరు మధ్యాన్నమే వెళ్ళిపోయాడని తెలిసింది. మిగిలిన అందర్నీ విచారించినా, కొత్త విషయాలేమి తెలియలేదు.

***

రెండ్రోజుల తర్వాత విజయవాడ కమీషనరు గారి ఆఫీసులో ప్రెస్ కాన్ఫరెన్స్ ఏర్పాటు చేయబడింది. దానికి బందరు నుంచీ పోలీసు అధికారులు కూడా వచ్చారు.

కమీషనర్ గారు ఉపోద్ఘాతంగా ఆ ఇద్దరు ప్రముఖుల హత్యలు రాష్ట్రంలో ఎంత అలజడి సృష్టించాయో వివరించి, ఈ కేసును పరిష్కరించడంలో తమ పోలీసులు పడిన కష్టం, సాహితి చూపిన చాతుర్యం మెచ్చుకున్నారు. వివరాలు చెప్పమని సాహితిని కోరారు.

విలేఖరులంతా ఆతురతో వుండడం గమనించి సాహితి చిరునవ్వు నవ్వింది.

“మీ కందరికీ ఈ కేసు పూర్వాపరాలు తెలుసు. పార్టనర్స్ నలుగురూ చనిపోవడం, ముఖ్యంగా సదానందం తమ్ముడి ఆచూకీ తొందరగా దొరక్కపోవడం, లాకరు నెంబరు 112– ఇవన్నీ మమ్మల్ని చాలా కన్ఫ్యూజన్ లో పడేశాయి. అక్కడక్కడా కోడ్ భాషలలో రాసిన విషయాలు, ఎక్కడికక్కడ చిక్కుముడులు పడటం– మా పోలీసువారిని సవాలు చేశాయి. మా డిపార్ట్ మెంటు వారు కొన్ని చిక్కుముడులు పరిష్కరించ డానికి చాలా కష్టపడాల్సి వచ్చింది. నా మిత్రులు ప్రసాద్, నిశ్చల్, రఘువీర్– వీరందరి చొరవా, మా గురుతుల్యులు బందరు సూపరింటెండెంట్ రమణారావు గారు, అంతకంటే ఎక్కువగా నా మీద నమ్మకంతో నాకీ కేసు అప్పగించిన, మా కమీషనరు సిన్హా గార్లు,

వారి సహకారం నాకు అడుగడుగునా అందించకపోతే, ఈ కేసు ఇంత తొందరగా పరిష్కరించగలిగే వారం కాదు. అందుకు నేను వారికి కృతజ్ఞతలు తెలుపుతున్నాను.

ఇక ఈ కేసు విషయానికి వస్తే, ఆ నలుగురు భాగస్వాములు తమ తమ భాగాలను పంచుకుని, సదానందు భాగం మాత్రం ఒక జాయింటు అకౌంటులో వేసి, అది సదానందుకు, లేదా అతని తమ్ముడికో చెందేటట్లు రాసుకున్నారు. అంటే, ఒకరిపై మరొకరికి నమ్మకం పోవడంతో, వేణు మాధవ్ ఈ ఏర్పాటు చేశాడు. ఈ అకౌంటు వివరాలు – పాస్ బుక్కు , తాము రాసిన అగ్రిమెంటు, ఇవన్నీ లాకరు 112 లో దాచడం జరిగింది. అందరూ ఎందుకు అదే నెంబరు లాకరు తీసుకున్నారాని ఆలోచిస్తే, నాకు తట్టిన సమాధానం ఇదీ– 112 అంటే మన దేశంలోనూ, చాలా దేశాల్లో కూడా ఎమర్జెన్సీని తెలిపే టెలిఫోను నెంబరు. అకౌంటు ముగ్గురూ జాయింటుగా ఆపరేట్ చేసేది కనుక, ఎవరికే ప్రాణాపాయం వచ్చినా, మిగతా వారికి తెలిసేలా, ప్రస్ఫుటంగా ప్రకటించాలని ముగ్గురూ అనుకుని, అదే నెంబరు అందరూ సెలెక్ట్ చేసుకోవడం జరిగింది. అందుకే వేణు తన డైరీలో కోడ్ భాషలో లాకరు నెంబరు మాత్రం రాసి ఉంచాడు.

నిజానికి జనార్ధనురావు గారికి కానీ, రాఘవరావు గారికి కానీ సదానందు యాక్సిడెంటుతో సంబంధం లేదు. అది ప్రమాద వశాత్తు జరిగినదే. అతను జనార్ధను గారిని కలుసుకుని వెడుతుండగా జరిగింది కనుక, అందులో జనార్ధను గారి ప్రమేయం ఏమైనా ఉందేమోనని మేము కూడా కాస్త అనుమానించాల్సి వచ్చింది.

ఇక జనార్ధనురావు, రాఘవరావు గార్ల హత్యలు– ఇక్కడా మమల్ని అడుగడుగునా తప్పుదోవ పట్టించే ప్రయత్నమే జరిగింది. వేరే మనుషులెవరో ఈ హత్యలు చేసినట్లు మమ్మల్ని నమ్మించే ప్రయత్నాలు జరిగాయి. నన్ను ప్రతి చోటా ఫాలో అవుతూ వచ్చారు."

"మీరు హంతకుడెవరో చెప్పకుండా సస్పెన్సు లో పెడుతున్నారు మేడం" సస్పెన్సు భరించలేక అడిగాడొక జర్నలిస్ట్.

సాహితి నవ్వింది, "ఆ విషయానికే వస్తున్నాను. జనార్ధనరావు గారు వ్యాపారవేత్తని మనకు తెలుసు. ఆయన వ్యాపార నిమిత్తం మన దేశంలో కేరళా, తమిళనాడు రాష్ట్రాలకు, ఆ తర్వాత డెన్మార్క్, సింగపూర్ దేశాలకూ తరచూ వెడుతుండే వాడు. దాదాపు ఇరవై సంవత్సరాల క్రితం ఆయనకు కేరళలో అభతో అనుకోకుండా సంబంధం ఏర్పడింది. అప్పుడు వారికి పుట్టిన అబ్బాయే శంకర పిళ్ళై. అభకు అంతకుముందే పెళ్ళి అయ్యింది. ఆమె భర్త రైలు యాక్సిడెంటులో చనిపోవడంతో, ఆమె రైల్వే టికెటు రిజర్వేషన్ చేసే ఒక ఫర్మ్ లో పనిచేస్తుండేది. జనార్ధనరావు గారు జబ్బుతో ఉన్న తన భార్యకు తోడుగా ఉంటుందని ఆమెకు ఆశ్రయం ఇచ్చి, ఇంట్లో పెట్టుకున్నాడు. అభ మొదటి భర్తకు పుట్టిన అబ్బాయి వేలుపిళ్లై. రాఘవరావు గారు అతన్ని కూడా తీసుకొచ్చి, కామర్సు డిగ్రీ చదివించి తన దగ్గరే, లెక్కలు చూడడానికి వుంచుకున్నాడు. రాఘవరావు గారి కొడుకు విశాల్ కు ఇది నచ్చలేదు. తన తల్లిని మోసం చేస్తున్నాడని తండ్రిపై ద్వేషం పెంచుకున్నాడు. దానికి తోడు, బిజినెస్ చేసుకుంటానని వచ్చిన శంకర పిళ్ళైకు తండ్రి రెండు మూడు సార్లు డబ్బు ఇచ్చి పంపడం, వేలుపిళ్ళైనీ, శంకర పిళ్ళైనీ తనతో సమానంగా చూడడం కూడా అతనికి కంటగింపు అయ్యింది. కానీ, తండ్రి దగ్గర ఏమాత్రం బయటపడలేదు. బయటపడితే, తనకు తెలియకుండానే వాళ్లకు మరింత సహాయం అందుతుందని అతని అనుమానం. అందుకే, ఎవరో రాసినట్లు రాసి, మూడు బెదిరింపు ఉత్తరాలు రాశాడు. జనార్ధనరావు గారు మొదట రెండు ఉత్తరాలనూ లెక్కపెట్టక పోయినా, డానిష్ భాషలో రాసిన ఉత్తరం చూశాక, సదానందం, లేదా అతని తమ్ముడు సుదీర్ ఇంకా బతికేవున్నారేమోనని అనుమానం వచ్చిఉంటుంది. అందుకే, లాకరు నెంబరు మార్చి, కొడుకు పేర లాకరు తీసుకున్నాడు. రాఘవరావు గారు అభ కొడుకులిద్దర్నీ ప్రేమగా చూసుకున్నాడు. తనకోసం, జబ్బు పడిన తన భార్య కోసం, అభ జీవితమంతా సేవచేస్తూ ఉన్నదనే సానుభూతి ఆయనలో వుంది. అందుకే, శంకర పిళ్ళై బిజినెస్ చేసుకుంటానని డబ్బు కోసం

వచ్చినప్పుడు ఆయన అతనికి మూడు లక్షలు డబ్బిచ్చి పంపాడు. శంకర పిళ్ళై, వేలు పిళ్ళైలకిద్దరికీ డానిష్ భాష వచ్చనీ, డబ్బు కోసం వచ్చిన శంకర పిళ్ళైని తండ్రి కేకలేశారనీ, తనే ఇరవై వేలిచ్చి పంపానని చెప్పి, విశాల్ మమ్మల్ని తప్పుదోవ పట్టిద్దామని చూశాడు. అది నిజం కాదు. ఇక్కడే విశాల్ పప్పులో కాలేశాడు. మాకు అనుమానం వచ్చి, విశాల్ గురించి కాలేజీలో విచారించాము. ధనవంతుల పిల్లలు ఎలా పెరుగుతారో, అంతకన్నా ఎక్కువ గారాబంగా, అహంకారంతో పెరిగాడు విశాల్. వేలు పిళ్ళై నిదానస్తుడు. జనార్ధనరావు గారు మరణించాక, వేలు ఇతని అధారిటి భరించలేక, రాఘవరావు గారింటికి వెళ్ళి, ఆయన దగ్గర ఉంటున్నాడు. అభ మీద, ఆమె కొడుకుల మీద అనుమానం మళ్ళించడానికి, ఆల్బంలో వాళ్ళ ఫోటో వుండాలని చెప్పి, తనే దాచేశాడు. అభ కంగారు పడి వేలుకు ఫోన్ చేసి, వెంటనే వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పేలా చేశాడు. కొడుకు మీద అనుమానం లేని జనార్ధన రావు గారు, హత్యకు ముందురోజు అభ కొడుకులిద్దరికీ వాటా ఇస్తూ, విల్లు రాసిన సంగతి చెప్పేసరికి, విశాల్ రాక్షసుడు అయిపోయాడు. తండ్రి విల్లు రిజిస్టర్ చేస్తే, తనకు మాత్రమే దక్కాల్సిన మొత్తం ఆస్థిలో కొంత భాగమే తనకు మిగులుతుందని భయపడ్డాడు. తనకు తెలిసిన లోకల్ గూడాలతో బేరం కుదుర్చుకుని, తండ్రిని అంతం చేశాడు. విల్లు, డబ్బు పోయాయని నాతో అబద్ధం చెప్పాడు. రాఘవరావు గార్ని చంపిన హంతకులను కూడా పట్టుకున్నాం”.

“మేడం, మీ మాటకు అడ్డు వస్తున్నందుకు ఏమీ అనుకోవద్దు. మరి రాఘవరావు గార్ని హత్య చేసింది ఎవరు?ఇంతకూ విశాల్ ని అరెస్టు చేశారా?” అడిగాడు మరొక జర్నలిస్ట్.

“రాఘవరావు గార్ని హత్య చేసింది కూడా విశాలే. సరిగా చదువుకోకుండా, విచ్చలవిడిగా తిరుగుతాడని మొదటి నుంచీ రాఘవరావు గారికి ఇతనిపై సదభిప్రాయం లేదు. అయితే, జనార్ధనరావు గారితో స్నేహం వల్ల, ఆయన కూతురు ఇతన్ని ప్రేమించి ఇతన్నే చేసుకుంటానని చెప్పడంతో, తప్పనిసరై ఒప్పుకున్నాడు. జనార్ధనరావు గారి హత్య జరిగిన తర్వాత, రాఘవరావుగారు విశాల్ కిచ్చి పెళ్ళిచేసే ఉద్దేశ్యం లేదని తన కూతురు శ్రీ దేవికి స్పష్టంగా చెప్పడమే కాకుండా, అసలు జనార్ధన రావుగారి హత్యకు విశాలే కారకుడేమోననే అనుమానం కూడా వెలిబుచ్చాడు. విశాల్ ని ఏమాత్రం అనుమానించని శ్రీ దేవి, ఆ విషయం అతనికి చెప్పింది. ఇంకా ఆలశ్యం చేస్తే, అసలుకే మోసం వచ్చేటట్లుందని విశాల్ గ్రహించాడు. రాఘవరావు గారు ఒక్కరే కమీషనర్ ఆఫీసుకు వెళ్ళారని తెలుసుకుని, తిరుగు ప్రయాణంలో ఆయన్ను చంపేశాడు”.

ఇంతలో సాహితి ఫోను రింగయ్యింది. ఫోను తీసి మాట్లాడుతూనే సాహితి లేచి, కమీషనర్ గారితో ఏదో చెప్పి, వెంటనే కారెక్కింది.

జర్నలిస్టులు ఆమె హడావుడిగా బయల్దేరడం చూసి, “ఏమైంది మేడం, ఏం జరిగింది?” అడిగారు.

“మావాళ్ళు, జనార్ధనరావు గారి అబ్బాయి విశాల్ ను అరెస్టు చెయ్యడానికి వెళ్ళారు. ఎంత పిలిచినా అతను గదిలోంచి రాకపోయేసరికి, అనుమానం వచ్చి తలుపులు బద్దలుకొట్టా రట. గదిలో విషం తాగి చనిపోయాడు. బహుశా తనని అనుమానిస్తున్నామని గ్రహించినట్లున్నాడు, ఆత్మహత్యకు పాల్పడ్డాడు. పూర్ ఫెలో! తల్లిదండ్రులు చేసే తప్పిదాలు ఒకోసారి ఎన్ని అనర్ధాలకు దారి తీస్తాయో, పిల్లల జీవితాలు ఎలా దారి తప్పుతాయో, అతి గారాబం పిల్లలను ఎలా పాడు చేస్తుందో చెప్పడానికి ఈ కేసు ఒక ఉదాహరణగా నిలిచిపోతుంది”.

“మేడం, మీరు వేణు మాధవును చంపినదేవరో, ఆ కేసు ఏమైందో చెప్పలేదు” అడిగాడో విలేఖరి.

“సెక్రటరీ సుబ్రహ్మణ్యం కేసు హైకోర్టులో అప్పీల్ చేశారు. అతన్ని విడుదల చేసేందుకు కావాల్సిన సాక్ష్యాధారాలు కోర్టులో సబ్మిట్ చేశారు. ఇకపై కోర్టువారి ఆదేశాలననుసరించి, మా పోలీసువారు నడుచుకుంటారు.”

"ఒకే, మేడం, థాంక్స్! అయితే, ఒక్క విషయం. మీకు విశాల్ ఈ రోజు ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడని ముందే తెలుసు. బహుశా కాసేపు మమ్మల్నిఆపేందుకు ఇక్కడ మీటింగు అరేంజ్ చేశారనిపిస్తోంది" అడిగాడు సీనియర్ జర్నలిస్టు.

సాహితి సమాధానం చెప్పకుండా, చిరునవ్వు నవ్వి కారు స్టార్టు చేసింది.

జర్నలిస్టులు తమ మోటార్ సైకిళ్ళు స్టార్ట్ చేసి, జనార్ధనరావు గారింటికి బయల్దేరారు.

(సమాప్తం)

Post your comments

.